

Sygn. akt IV Ka 356/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek

Sędziowie SO Tadeusz Węglarek (spr.)

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2014 roku

sprawy **D. S.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 14 kwietnia 2014 roku sygn. akt VII K 812/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 3 kpk, art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:**

- ustala wartość skradzionego manekina na kwotę 304,00 (trzysta cztery) złote, a łączną wartość zabranego w celu przywłaszczenia mienia na kwotę 437,00 (czteryście trzydzieści siedem) złotych i uznaje czyn przypisany oskarżonemu D. S. za wypadek mniejszej wagi;
- za podstawę prawną skazania w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu przyjmuje przepis art. 278 § 1 w zw. z § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;
- w miejsce kary orzeczonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku na podstawie art. 278 § 3 kk wymierza oskarżonemu D. S. karę grzywny w wysokości 140 (sto czterdzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych;
- zasądza od oskarżonego D. S. kwotę 280,00 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje;
- **w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
- wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt IV Ka 356/14

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że

w dniu 15 maja 2013r ok. godz. 22.30 w P. ul. (...)wykorzystując otwarte okno wystawowe dostał się do wnętrza sklepu odzieżowego o nazwie V.skąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał kradzieży bluzek damskich i manekina wystawowego o łącznej wartości ok 2000zł na szkodę M. B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w przeciagu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne, to jest o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 812/13

1. oskarżonego D. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przy czym wartość odzieży ustalił na kwotę około 133 złotych, a wartość manekina na kwotę około 499 złotych, natomiast łączną wartość przedmiotu zaboru na kwotę około 632 złotych i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 345,25 zł (trzysta czterdzieści pięć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty

Apelację od powyższego wyroku w całości na korzyść wniósł obrońca oskarżonego.

Apelacja zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4, 5 § 1 i 2, 410, 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść wydanego wyroku, poprzez błędną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku bezpodstawnego przyjęcia, iż brany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż wartość przedmiotów kradzieży rzeczy znajdujących się w sklepie o nazwie (...) szacuje się na kwotę 632 zł, podczas gdy ustalona przez Sąd I instancji wartość manekina w świetle zebranych dowodów stanowi daleko idące uogólnienie, nie znajdujące potwierdzenia w zeznaniach pokrzywdzonej oraz po części w sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę J. S. opinii wydanej w przedmiocie oszacowania tego składnika majątkowego, albowiem biegły wycenił wartość manekina na 231 zł w chwili kradzieży, przyjmując stopień jego uszkodzenia na 45 %, przy czym Sąd I instancji przyjął, iż uszkodzenia manekina powstały w związku z dokonaną jego kradzieżą, a pokrzywdzona sama wskazywała na wysokie techniczne wyeksploatowanie manekina, trudno zatem ocenić czy uszkodzenia okazane na zdjęciach foto 1-4 są uszkodzeniami powstałymi w wyniku kradzieży, czy też wynikały one z eksploatacji tej rzeczy, ponadto należy wskazać, iż biegły przy szacowaniu wartości manekina, przyjął wartość początkową wyższą niż wartość zakupu, co znajduje swoje potwierdzenie w załączonej do akt sprawy fakturze, dokumentującej cenę nabycia, tym samym przyjęcie przez Sąd I instancji, iż D. S. dopuścił się przestępstwa kradzieży nie uwzględnia rzeczywistej wartości przedmiotu kradzieży, która przy właściwej interpretacji zebranych w sprawie dowodów, daje podstawę do zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 119 § 1 k.w.

W konkluzji skarżący wnosil o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna w takim stopniu, iż na skutek jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie niższej wartości mienia zebranego w celu przywłaszczenia przez oskarżonego i uznanie, że zarzucany oskarżonemu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary grzywny.

Przechodząc do zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego stwierdzić należy, że nie mogą one przynieść pożądanego skutku w postaci przekwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu na wykroczenie choć zastrzeżenia co do wartości zagarniętego przez oskarżonego mienia, ustalonego przez sąd meriti okazały się w części zasadne.

W przedmiotowej sprawie punktem spornym jest ustalenie wartości skradzionego manekina , zaś wartość pozostałych rzeczy będących przedmiotem przestępstwa nie jest kwestionowana.

Twierdzenia apelanta o abstrakcyjnym podejściu sądu meriti do oszacowania wartości mienia i wskazania na nieścisłości w tym zakresie w zeznaniach pokrzywdzonej są nietrafne.

Słusznie sąd meriti oceniając wartość skradzionego mienia , tu konkretnego manekina, wskazał , że punktem wyjścia do tej oceny winna być wartość według ceny zakupu, potwierdzona fakturą VAT oraz zeznaniami pokrzywdzonej, nie zaś wartość wyjściowa wskazana przez biegłego, który przyjął wartość nowego manekina tego typu, obowiązującą w dacie sporządzenia opinii. Słusznie również sąd meriti uwzględnił 5% - owy stopień eksploatacji technicznej manekina wystawowego.

Jednakże podkreślić należy, że korekty wymagała wartość skradzionego manekina przy uwzględnieniu stopnia uszkodzeń manekina , które przyjęte zostały przez biegłego na 45 %. Jednakże jak zeznała przed sądem odwoławczym pokrzywdzona część uszkodzeń manekina występowała już w dacie czynu i była wynikiem intensywnego eksploataowania tego przedmiotu. Pokrzywdzona zeznała / co potwierdził biegły/ , że oględziny zostały dokonane bez jej udziału i nie mogła tych okoliczności przedstawić biegłemu . W toku postępowania odwoławczego wskazała precyzyjnie te uszkodzenia.

Biegły w opinii uzupełniającej wskazał w świetle zeznań pokrzywdzonej i w oparciu o dokumentację fotograficzną, że stopień uszkodzeń szacowany dotychczas na poziomie 45 % winien być wskazany na poziomie 30 % i podtrzymał swą opinię w zakresie 5% - wego stopnia eksploatacji mechanicznej.

W tym świetle, wobec weryfikacji treści opinii biegłego oraz dodatkowych zeznań pokrzywdzonej, które akceptuje sąd odwoławczy, jako logiczne i spójne, wartość skradzionego mienia została ustalona na poziomie 304 zł.

Weryfikacja stanowiska biegłego oraz dodatkowe zeznania pokrzywdzonej pozwoliły na oszacowanie przez sąd odwoławczy wartości mienia (manekina), uwzględniając właśnie wartość uszkodzeń i stopień eksploatacji w połączeniu z bezspornie wskazanym pozostałym mieniem i w konsekwencji na zmianę rozstrzygnięcia sądu meriti.

Nie przekonały sądu odwoławczego argumenty podnoszone przez obrońcę, iż pokrzywdzona akcentowała znaczne zużycie eksploatacyjne manekina, co znacznie rzutuje na jego rzeczywista wartość, która wg jej oceny kształtowała się na poziomie poniżej 250 zł., co powinno skutkować przyjęciem takiej właśnie wartości.

Również przedstawione przez obrońcę wydruki z Internetu ofert sprzedaży manekina za cenę poniżej 300 zł. nie mogły spowodować przyjęcia takiej wartości skradzionego przez oskarżonego manekina. Wszak przedmiotem szacowania wartości skradzionego manekina w przedmiotowej sprawie był konkretny manekin zakupiony za konkretna kwotę. Biegły miał bezpośredni kontakt i ocenił stopień zużycia ekonomicznego manekina wynikający z eksploatacji oraz w uwzględnieniu uszkodzeń , które wystąpiły przed jego zaborem. Dlatego też Sąd odwoławczy uznał, że rzeczywista wartość skradzionego manekina wynosi 304 zł. , a uwzględniając niesporną wartość pozostałych przedmiotów , które oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia ustalił sąd odwoławczy łączną wartość skradzionego mienia na kwotę 437 złotych.

W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym jest, iż oskarżony, swym zachowaniem dopuścił się występku z art. 278 § 1 kk jednak, że uwzględniając wartość skradzionego mienia , która tylko o 17 zł. przekracza próg odróżniający występki od wykroczenia sąd odwoławczy uznał, że czyn oskarżonego oceniać należy jako wypadek mniejszej wagi.

"Wypadek mniejszej wagi" to przestępstwo zawierające wszystkie znamiona typu podstawowego, które jednak zasługuje na łagodniejszą karę ze względu na okoliczności czynu i cechy sprawy. Przepis przewidujący wypadek mniejszej wagi charakteryzuje się w związku z tym znacznie łagodniejszym, w porównaniu z typem podstawowym, ustawowym zagrożeniem karą. Kodeks karny (podobnie zresztą jak KK z 1969 r.) nie zawiera definicji "wypadku mniejszej wagi", pozostawiając określenie tego pojęcia doktrynie i orzecznictwu. W doktrynie występowała

istotna różnica poglądów dotycząca kryteriów uznania przestępstwa za "wypadek mniejszej wagi". Z jednej strony prezentowane było stanowisko (np. J. Bafiai in., Kodeks..., s. 514-515), że "wypadek mniejszej wagi" określają okoliczności związane wyłącznie z przedmiotem ochrony, a przede wszystkim wysokość wyrządzonej czynem szkody, z drugiej natomiast (np. W. Świda, Prawo karne, Warszawa 1978, s. 563-564; tenże, Komentarz..., s. 594) - że przy ocenie przestępstwa za "wypadek mniejszej wagi" należy uwzględniać również elementy podmiotowe czynu, w tym właściwości osobiste sprawcy. W Kodeksie karnym z 1997 r. odstąpiono jednakże od pojęcia "społeczne niebezpieczeństwo czynu", wprowadzając w zamian, dla określenia materialnego bezprawia, pojęcie "społecznej szkodliwości czynu". Jest to zmiana nie tylko terminologiczna (por. uw. do art. 1 § 2, Nb 93-134), bowiem - w największym uproszczeniu - oznacza, że w odróżnieniu od kryteriów oceny stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu (a tym samym - możliwości uznania konkretnego czynu za "wypadek mniejszej wagi") - oceny stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu nie można dokonywać uwzględniając okoliczności, które nie mają związku zarówno ze stroną przedmiotową, jak i podmiotową czynu, jak np. dotychczasowy tryb życia sprawcy, jego karalność, opinię, nagminność określonych przestępstw itp., a tym bardziej - uzależniać tę ocenę od postawy politycznej sprawcy, a tendencje do łączenia tych elementów ze społecznym niebezpieczeństwem czynu występowały w orzecznictwie na gruncie przepisów KK z 1969 r. Niedopuszczalne jest w szczególności uwzględnianie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu stopnia winy, która jest odrębnym, autonomicznym elementem przestępstwa, mimo iż okoliczności wpływające na winę mogą mieć istotne znaczenie dla oceny społecznej szkodliwości czynu. Można więc, uwzględniając wcześniejsze uwagi, stwierdzić, że jeżeli na gruncie przepisów KK z 1969 r. o możliwości uznania konkretnego czynu za "wypadek mniejszej wagi" decydował stopień jego społecznego niebezpieczeństwa, to w Kodeksie karnym z 1997 r. decyduje o tym stopień społecznej szkodliwości czynu.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy w szczególności trzeba mieć tu na uwadze niewielki rozmiar wyrządzonej szkody, gdzie próg majątkowy dzielący występki od wykroczenia został nieznacznie jedynie przekroczony. Wskazać z drugiej strony należy, że oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany, zaś czyn został popełniony warunkach art. 64§1 kk. , co słusznie ustalił sąd mariti. Jednakże z uwagi na niską wartość zagarniętego mienia , które w znacznej mierze zostały odzyskane, nie stanowiło to przeszkody w uznaniu czynu przypisanego oskarżonemu za wypadek mniejszej wagi.

W związku z powyższym mając na uwadze ponowne naruszenie przez oskarżonego porządku prawnego, stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu sprawcy, charakter jego działania, jak również dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oraz cele grzywny , sąd odwoławczy orzekł grzywnę w wymiarze 140 stawek dziennych, ustalając wysokość 1 stawki na poziomie 20 złotych

Tak ukształtowana kara w ocenie sądu odwoławczego zrealizuje wychowawczy i zapobiegawczy cel kary wobec skazanego oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej.

W oparciu o przepisy powołane w sentencji wyroku Sąd Okręgowy wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa, uwzględniając wynik postępowania.